

BULUT

14 Temmuz 2016

Saat: 23.27

Babamı seyrediyorum. Kirpiklerine dolanıyor hayallerim. Ufacık ellerimle, bir dünya kuruyorum... Bebeklerim hep gülüyor. Oyuncaklarımı ve bir de çocukluğumu babama emanet ediyorum. Tebessümlerim, onda saklı. Ve kızırıysam yokluğuna kızıyorum. Dünya dönüyorsa onun rüzgârından, yağmurlar babamın saçlarından damlıyor. Ve babam gülerse, açıyor gökyüzü güneşini. O uyuyunca, kapatıyor kepenklerini.

Küçük bir kız çocuğuyum. Ömrüm, umutlarımla evcilik oyunlarım arasında sallanıp duruyor. Gözlerim babamın adımlarını aramakla meşgul ve yüreğim en güzel köşesinde onu ağırlıyor. O işte, babacım... Koca bir ayıya benzeyen babacım. O isteyken bir elyaf parçasına sarılıp oynuyorum. Kapı açılıyor ve babam geliyor. İşte o zaman çocukluğuma kavuşuyorum. Bugün on dört temmuz. Yemeğimi yedim, televizyon izliyorum. Annem içeride mutfağı topluyor. Çizgi filme bakarken gözlerim, yüreğim babama gün sayıyor. Akşam olunca, sokakların sesini dinliyorum. Onun adımlarını duyabilmek umuduyla... Çünkü ben, babamı adımlarından tanırım. Ben kahramanımı gelişinden tanırım. Dakikaları hesaplıyorum. Saatin 23.50 olmasını bekliyorum. Öyle özledim ki babamı... Bir türlü hızlanmayan yelkovan kızıyorum. Uykum geliyor, uykuma da kızıyorum. Babamı öpmeden hiçbir yere gitmeyeceğim ben!

Ve saat 23.50

Yüreğimde bir şenlik havası. Gök yakmış kandillerini. Bulutlar aylara benziyor. Nihayet sevgili yelkovan elliyi gösteriyor. Masalsı gülüşlerim doğuyor karanlığın ortasından. Bebeklerimi itip boşaltıyorum yatağımın sol tarafını. Orası, babama ait. Ve o ses... Kapının sesi. Babamın vuruşu bu. İki kere tıkladır. Bir... İki... Koşuyorum kapıya, açıyorum. İşte çocukluğum... Boynuna atlıyorum, kokusunu ezberliyorum. Saçlarını düzeltiyorum ve o güzel gözlerinden öpüyorum. Öyle özlemişim ki... Uçurtmasını göklere teslim edip de, sonra arayan çocuklar gibi... Hemen ellerinden tutup, babamı odama götürüyorum. Işığı açmıyorum, onun gözleri dünyamı aydınlatmaya yeter. Yatağımın sol tarafında uzanırken saçlarım, babamın göğsünde asılı kalıyor. Ufacık avuçlarım ellerinde. İçimde bir korku, bir umut burukluğu var. Uyuyup kalıyorum. O gece, sayamadım babamın kirpiklerini. Ve son bir defa öpemedim yanaklarından. Sanki bütün oyuncak bebeklerimi kaybetmiş gibiyim. İçimde adını koyamadığım bir şey. Sanki ellerimden bir şeyler düşüp ufalıyor da ben tutamıyorum. Çocukluğumun gözleri dolmuş. Bebeklerimin suratı asık. Uyanıyorum... Bugün hayallerim biraz yorgun.

Bugün 15 Temmuz.

Hemen kalkıyorum yatağımdan, babama bakacağım. Ona bir öpücük borcum var. Ben koşa koşa onu ararken evin içinde, babamın erken çıktığını söylüyor annem. İstemeden kabullenip yine akşamı bekliyorum. Bugün süslenmedim, açmadım perdelerini oyuncak evimin ve yakmadım ışıklarımı, yemek de yapmadım bebeklerime. Yatağımda ayıcığıma sarılmış, kahramanımı bekliyorum. Saat 19.00 oluyor, babam yok. Saat 22.00 yine yok. Saat 23.00 ve uykuya dayanamayıp, dalıyorum rüyalara. Fakat ben bugün, rüyamda cennet bahçelerine gidemedim. Pamuk şekerlerim siyaha boyanmış. Bir kuyu duruyor önümde. Taş atıyorum, ses gelmiyor. Yıldızlar hüzünlü hüzünlü bakıyor bana. ‘Ne oldu?’ diyorum, kayıyorlar hep birden. Kaçıyorlar sanki benden... Ve çok karanlık bir yol. Ne ağaç var ne de bir sokak lambası. Oyuncak bebeklerim neden ağlıyor? Bu şarkıyı kim söylüyor? Ne olur artık güneş doğsun, karanlıkta babam görünmüyor.

Bu korkunç kâbustan daha acı bir kabusa uyanıyorum. Kâbus diyorum çünkü anlamıyorum. Babamın ‘Peygamber ocağı’ diye öğrettiği askerimizin ellerinde silahlar. Ve tanklar ve uçaklar ve bombalar... Hepsi, benim her gün şükrettiğim kahraman bildiğim askerimin elinde. Sokaktan çocuk sesleri gelmiyor. ‘Allahu ekber!’ kelimesi sarsıyor ufak bedenimi. Ellerini göğsüne koyup haykırabildikleri kadar söylüyorlar bu kelimeyi? Sonra balkonlardan hızlıca çamaşırların toplanıp, bayrakların asıldığını görüyorum. Yaşlı bir amca asarken ‘Kimsenin gücü indirmeye yetmeyecek!’ diyor. Anne bayrak örtü mü, neden asıyorlar? Kim neden indirmek istesin? Anne o bayrak, bizim değil mi? Sonra gözüm meydana duran süs havuzuna ilişiyor. Amcalar orada abdest alıp gidiyorlar. Bu saatte hangi namaz kılınıyor ki? Namazdan önce ezan okunuyordu. Ama bu duyduğum sala, ezan değil ki. Teyzeler kuran okuyor. Ablalar dua ediyor. Anne söylesene artık, neler oluyor?

Şaşkınlıkla izliyorum, olup biteni... Sonra televizyonda bir sesi işitiyor kulağıım. İhanet diyorlar, darbe diyorlar, herkes meydanlara diyorlar. İhanet ne diye düşünürken kendi kendime, namlusunu gencecik bir abiye doğrultan üniformalı kötü adamları görüyorum. Utanmadan sıkıyor kurşununu, hiç tereddüt etmiyor... Bakıyorum gözlerine, bir damla bile dolmuyor. ‘Darbe’ ne diye düşünürken, kulağıımı sağır eden bir gürültüyle uçaklar geçiyor üstümden. Bir bomba bırakıyor meydanın ortasına, ve yükselen feryatlar ve yine Allahuekberler...

‘Direnin, direnin kazanacağız!’ diyor bir amca. Direnmek, şehit olmak mı diye düşünüyorum... Sonra elinde bayrağıyla, yatıyor yere bir teyze. Ve babam, babam yok. Anne, babam yok... Demir paletler çığnıyor çocukluğumu. Gönlümün kıyılarına sakladığım hayallerin üstüne mermiler düşüyor... Oyuncak bebeklerimi, kan revan içinde buluyorum. Çaresizim, dört duvar arasına saplandığım umudum, enkaz altında... Onlar yitirdiler benim çocukluğumu. Anne, o üniformalı kötü askerler kapattı odamın ışıklarını. Ağlamıyorum. Ve ağlamayacağım. Çünkü meydanlardaki amcalarım ağlamıyor. Gülümseyerek düşüyorlar toprağa... Öyle bir bağılıyorlar ki, tankların sesini geçiyor tekbirleri... Bir gecede kaç yaş büyüdüğümü bilmiyorum. Neler görüyor gözlerim. Sokakta tankların önüne yatan ağabeylerimin cesaretini, ‘Öleceksek, adam gibi ölelim’ deyip, kurşunların üstüne yürüyen amcalarımı, ‘Bu vatan bizindir’ diyen mert yürekleri ve o cuntacı hainlerin yanına gidip ‘Ne olur in aşağıya, bırak silahımı, haydi gel’ diyen teyzemin merhametini.

Evimizi birden misafir akınına uğruyor. Herkesin gözü yaşlı. Hepsi yüzüme hüznümlü gözlerle bakıyor. Ve annem neden bu kadar ağlıyor? Feryatlar yükseliyor odalardan. Oyuncak ayımı da bulamıyorum. Anne babamı getir, onunla oynayacağım... Sonra telefon çalıyor ve kalabalık bir anda boşalıyor evden. Bir haber geliyor ve herkes hastaneye gidiyor. Beni arkadaşım Elif'in evine bırakıyorlar. Elif beni evcilik oynamak için ikna etse de ben bir köşede babamı bekliyorum. Çünkü gelecek, benim babam gitse de beni

öpmeden çıkmazdı evden. Elif'in babası da yok evde. Soruyorum nerede diye. Bana hastaneye gitti diyor. Neden diyorum. Senin baban vurulmuş, şehit olmuş diyor. Babam vurulmuş. Anne neredesin? İnsanın babası ölür mü? Masallarda sadece kötü adamlar ölmez miydi? Anne şehit olmak, ölmek değil dimi? O abdest alan benim babammış. Son namazını kılıp da gitmiş. O tekbirlerde benim babamın da sesi varmış. Ben nasıl ayırt edemedim. Ben nasıl göremedim. Anne, sarılamadım.

Ben kahramanıma sarılamadım. Benim kahramanım tankların önünde dimdik durmuş. Siyah demir boncukların üstüne yürümüş. Anne babamı tekbir getirirken o kötü adamlar vurmuş. Neden annem neden, benim babam onlara ne yapmış? Babamı çok özliyorum. Çok... Hiç tanımadığım bir abi bana "Sen şehit kızıydın, başını dimdik tut üzülme sakın gururlan" diyor. Tutacağım anne, benim babam sadece rükûda eğilirdi, ben de başımı eğmeyeceğim. O kötü adamların inadına tutacağım damlalarımı. Ama bu özleme nasıl dayanacağım?

O geceye kadar anlamını dahi bilmediğim kelimeleri, şimdi zihnimin en kara sayfasına düşüyorum. Ama ben babamı çok özliyorum anne... Şimdi hangi masala sığdırayım yokluğunu. Anne, ben babamı kaybettim. Ben çocukluğumu kaybettim. Oyuncak bebeklerimi kaldırdım dolabıma. Ve süslemiyorum artık aynanın karşısında. Saçlarımı örmüyorum, pembe de giyinmedim bugün. Bembeyaz hayal direklerinin üstüne kurduğum dünyama bombalar değdi. Anne 'Benim babam gelir, o bırakmaz beni.' Şehit olmak yavrusunu terk etmek değil dimi? Susma anne, söyle ne olur. ' Baban gelecek' de... Kokusunu özledim. Yatağımın sol tarafı sopsöğük şimdi. Ve kalemlerimi almıyorum elime. Saçlarım ıslak, kurutmayacağım. Babam gelecek, onun koinunda uyuyacağım...

Ve 16 Temmuz 2016

Adım defterlere şehit çocuğu diye düşüldü. Bugün babamın değil de yeri göğü inleyen salaların sesiyle uyandım... Herkes gözlerimin içine bakıp gülümsüyor... Sonra yine tekbirler geçiyor ömrümden. Çocukluğumdan, bir baba uğurlanıyor... Sokaklarda al bayraklar asılı. Minarelerden, "es-salalar" dağılıyor yuvama. Odamın kapısını kilitleyip çıkıyorum. Ve evin yokuşunda bir ses... Bu babamın sesi... Anlıyorum. Çünkü ben babamı adımlarından tanırım. Ben kahramanımı "gidişinden" tanırım... Göklere gidiyor babam, sevimli aylara benzeyen bulutlara...

Anne, babamı götürüyorlar anne... Ömrümden, bir ömür söküyorlar anne... Işıklarımı, umudumu alıyorlar. Anne, söyle ona iyi baksınlar... Oyuncak ayıma, sınıksıkı sarılmışım... Çünkü o, babamı beklemeyi öğrendi benimle... Al bayraklı tabuta koşup sarılıyorum.

Kalk baba! Ben geldim.

Süslenmeden geldim.

Uyan babam, kirpiklerini sayacağım.

Aç gözlerini, bir öpücük konduracağım...

BEYZA MUTLU A11\D 1330

KARTAL MEHMET AKİF ERSOY ANADOLU İMAM HATİP LİSESİ